

klina zadeta z nožem v srce, je pribežala komaj do domačega praga, kjer se je zgrudila mrtva. Mož morilke Kate je v Ameriki in je ona sama doma z deco.

Črensovec. V četrtek dne 10. januarja nas je obiskal mil. gospod Greif, ptujski prošt. Prišel je v spremstvu belinskih gospodov duhovnikov. — Fantje so se zopet »popraskali«. Da bi bil kateri nevarno ranjen, tega ne upamo zapisati, ker bi mu v veliki vnevi zopet kdo šel rane merit. Na Bistricah je zadnje čase mir, zato pa huje obračunavajo med seboj fantje iz ostalih treh vasi. Taki razgrajaci zaslužijo kazen, mogoče je, da se na tak način spametujejo. — Na Srednji Bistrici so dobili naši orožniki neko pomožno stano pri g. Vagnerju, našem agilnem širitelju.

Turnišče. Nenavadna nezgoda se je dogodila posestniku R. Vozil je s kočijo na postajo dve osebi. Pri povratku se je ustavil v gostilni g. Kreslina v Beltincih in stopil na kozarček vina. Komaj pa je izstopil, v svoje začudenje ni opazil svojih konj niti voza. Mislil je, da so konji odšli proti domu v T. Toda konjev ni bilo domov. Celo zadevo je javil orožnikom in drugi dan se je izvedelo za konje in voz. Skoro razumljivo je, da si je nekdo privoščil to šalo, ker konji bi se napotili domov, ne pa v smer proti Hotizi. Posestnik R. je bil prepričan, da so mu konje in voz ukradli, zato je že bil v velikih skrbih. Hvala Bogu, da se je zadeva ugodno rešila in je odpadla skrb človeku, ki je radi svoje poštenosti splošno priljubljen in spoštovan. — Vse potrebne listine sta odpeljali iz občinskega urada naše upravne občine vasi Radmožanci in Brezovica, ki sta se po razsodbi državnega sveta ločili. Radmožanci so pripadli nazaj k upravnici občini Genterovci, Brezovica pa k upravnici občini Polana. — Umrli je pri nas Ana Polanšek, roj. Kuriška. Pokojna je bila dolgo časa bolehnja in končno jo je smrt rešila muk. Zapustila je dva otroka in moža. Blag ji spomin! Ostalim naše sožalje! Par dni pozneje je izdihnil Stefanec Pavel po daljšem bolehanju. Naj v miru počiva! — V bližnji Nedelici je umrl (moyitej) posestnik Gjorhoš Marko, po domače Vitezov. Pokoj njegov duši!

Sobota. Premeščen je bil od tukajšnje glavne carinarne kot vodja carinskega oddelka na

Hodoš g. Josip Ivančan. G. Ivančan je bil pri nas znan kot prijeten družabnik in priljubljen v vseh krogih. Ob odhodu mu želimo obilo sreče na novem službenem mestu! — Naša katoliška verska občina, ki šteje okrog 6000 duš, je imela v minulem letu 171 rojstev, 131 smrtnih slučajev in zakon je sklenilo 46 parov. — V minulem letu je na podlagi razvidne statistike prenočilo po soboških hotelih 1122 oseb. Za naše razmere vsekakor lepo število.

Dolinsko. Pod tem imenom razumemo krajino od Dokležovja ob Muri dol do Hotize, potem čez Polano, Turnišče, Gančane do Rakičana. Ravenci (to so predvsem šološka, tišinska, cankovska in del martjanske fare, vsaj naše ljudstvo tako razumeva) pravijo »dolincem« tudi »Marki« in grem na markasto. Pa tega imena ne slišijo radi, kakor tudi Ravenci ne slišijo radi imen »bojnečje«, »miklošje«. Toraj zdaj veste, kaj je to »Dolinsko«. In ker smo v predpustnem času, to je v času porok, hočem opisati nekaj, kar je v zvezi z ženitvijo, oziroma možitvijo. Pri nas na Dolinskem

je takale navada: Ko se otroci hočejo poročiti, nihče nikogar ne vpraša, koliko bo dobil dedščine. Vsak si poišče svoj zakonski par in brez vsakih oporok (testamentov) se sklene zakon. Zgodi se večkrat, da so tako pri eni hiši trije, celo štirje zakonski pari. Gospodarstvo vodita oče in mati, ki sta do smrti lastnika. Že dokler starši živijo, se navadno mladi zakonski pari ne razumejo in tudi njihova deca ne. To je razumljivo. Mati umrje. Otroci takoj pograbbijo njen del zemlje in si delijo. Oče še svoje premoženje naprej obdrži. Ko oba umrjeta, si otroci celo premoženje razdelijo. Če je dosti otrok, zemlje pa malo, dobi posameznik le kosček zemlje. Malokje se delitev izvrši mirnim potom. Bratje se med seboj prepirajo in tudi mrtvih staršev ne puščajo v miru. Taka delitev je pač vedno težka, kajti vsake opeke si ne morejo razdeliti. Zgodi se sicer tudi, da starši sami razdelijo posestvo, pa tudi v takih slučajih nastaja razdor med otroci. V naših krajih večjih posestnikov skoraj več ni in kaj bo čez 100 let? Kaj, ali ne bi bilo bolj



Holandski parnik »Orania« se je prevrnil vsled trčenja z drugo ladjo v portugalski luki Oporto.

Živali kot človeški sovražniki.

Angleške oblasti v Indiji so sestavile leta 1933 statistiko, katere izkazuje v letu 1932 27.299 smrtnih slučajev, povzročenih na ljudeh od živali. Omenjena številka bi bila mnogo višja, če bi vladalo po Indiji natančno nadzorstvo nad človeškim življenjem. Po Indiji zgine po samotnih ter težko dostopnih pokrajinah toliko ljudi, za katere se nihče ne zmeni. Od zgoraj omenjenih smrtnih slučajev v letu 1932 je bilo od tigrov usmrčenih 1200 oseb, od panterja 421. Od 1500 nadaljnjih oseb, ki so postale smrtna žrtev raznih divjih zverj, odpade velik del na račun di-

Januš Golec:

Propast in dvig.

Ljudska povest.

Vinko je zvedel za prokletstvo iz očetovih ust. Ni ga bolelo, saj ga je tolažila lastna vest, da dela dobro in bo učinil največjo dobroto, če bo stiščal rakarje na pot poštenega trgovanja s plenom. Doma mu ni bilo obstanka. Oče bo gospodaril zavsem samostojno, ko bo že on sam star. Hlapec brez plačila in pravic je bil dosti dolgo, zakaj bi si ne oskrbel s trgovanjem lastnega gnezda kje drugje nego na Sromljah. Pijanec in zapravljivec Vinko ni bil. Par let potikanja za Sotlo in prihranki mu bodo rodili nov, lasten dom, katerega bo urejeval ter utrjeval po svoji preudarnosti in izkušnjah.

Mladi Lapuh je imel hvalevredne načrte na bodočnost. Koristiti ter pomagati drugim in pri tem osamosvojiti samega sebe, take vzore mu je zamogla beležiti na pogubno plat le nepopisna kmečka trma lastnega očeta!

Očka Lapuh je naganjal sina s celo rakarsko

2 kompanijo na dno pekla; mladi Lapuh je ostavil dom po očetovi krivdi, hotel je postati samostojen na lahek a pošten način. Pametni in odkriti možakariji so bili na strani mladega in ne starega!

Nekoliko čudno se bo zdelo marsikomu, da so v ospredju vedno le rakarji na štajerski strani Sotle, hrvatskih ne omenjamo niti z besedico.

Sotla je bila mejna reka do prevrata. V mejnih vodah je ribljenje prosto in tako je bilo tudi v Sotli dolgo — dolgo. Pravice prostega ribolova se je posluževal samo štajerc, redko kedaj Zagorec. Kar velja glede ribljenja, se nanaša tudi na lov na rake. Med Zagorci ob Sotli ni bilo in tudi najbrž še danes ni ne ribičev in ne rakarjev.

Težko je odgovoriti na vprašanje: Kako da se naši bratje onostran Sotle niso zmenili ne za ribe in ne za rake?

Najbrž je bil Zagorec že od nekdaj v toplejših mesecih, ko je stikanje za raki na višku, prelen celo za to, da bi dremal za vodo ter čakal na raka, ampak si je rajši privoščil ljubo sanjarenje kje doma

da bi se tudi v teh krajih uvedel običaj, kot je drugje. Drugod starši odstopijo celotno posestvo enemu otroku, ki potem v denarju izplača ostale. Ko starši umro, ni nobene »svaje« in otroci dajo mrtvim staršem mir. Tako je na »Ravenskem« in tam ni takih siromakov kot tu na »Dolinskem«. Tam starši ne silijo svojih otrok že z 18. in 20. letom v zakon. Tu se dekleta poročijo z 18—22 leti. Dekletu, ki je staro 25 let, pravijo, da je že »stara«. Mladina naj bi najprvo premislila, kako bo živela, in potem šele naj gre v zakonski jarem. Torej kako bomo delili: kakor delajo tu na Dolinskem, ali kakor oni na Ravenskem? Tukaj je zemlje premalo in če bi tudi kdo imel veliko denarja, si zemlje ne more kupiti. Ko bi naši sezonski delavci imeli kje dela in dobrega plačila, bi bilo naši Krajini zelo pomagano. Izzeljati se ne vemo kam. S tem problemom se bodo morali pečati naši merodajni krogi. Če kdo kaj pametnega ve povedati, pa naj napiše v »Slovenskega gospodarja«!

Martjanci. Kr. banska uprava je na prošnjo našega selekcijskega društva odobrila prireditve pletarskega tečaja kmetijske šole v Rakičanu od 2. do 31. januarja. Za tečaj se je prijavilo 30 učencev.

*

DRUŠTVENE VESTI

Ob dveh časopisnih obletnicah.

Na dan sv. Treh kraljev leta 1835 je izšla prva številka »Novin Hrvatskih«, ki jih je urejeval in izdajal znani hrvatski rodoljub in voditelj ilirskega-jugoslovanskega pokreta dr. Ljudevit Gaj. Bile so to prve hrvatske novine, ki so kmalu bile preimenovane v »Ilirske Novine«. Tega velepomembnega Gajeva dela, ki spada med najvažnejše dogodke v naši novejši kulturni in po-

Razgovor:

»Zakaj pa nisi že plačal naročnine?« — Tako je vprašal Janez svojega sosedu.

»Vidiš, pa sem res pozabil! Pa sem bral pravilnik, da mora biti naročnina plačana tekom januarja 1935. Sicer nisem zavarovan.«

»Vaš sosed Jurij je lani pogorel, sem ga tudi v januarju pravočasno spomnil, da naj plača, pa je odlašal in — pozabil. Marca se je sicer zguncal, toda med zavarovanec ni več prišel. Veš, da je poleti pogorel, toda zavarovalnine »Slovenskega gospodarja« ni dobil!«

»Prav imaš, najbolje je, kar danes plačati! Samo položnico sem izgubil.«

»Na pošti dobiš drugo, napiši na njo: »Uprava Slovenskega gospodarja v Mariboru št. 10.603« pa pošlji!«

»Bom!«

»Prav imaš!«

litni zgodovini ter je tudi imelo velik vpliv na razvoj narodne zavesti med Slovenci, niso mogli zatreti protivniki Jugoslovanov z vsemi svojimi nakalami in nasilnostmi. Gajeva ideja je ostala ter se uresničila v političnem oziru po svetovni vojni z ustanovitvijo jugoslovanske države. Tekom časa so kajpada Gajeve »Novine« izgubile svoj prvotni namen in pomen. Sedaj izhajajo kot »Narodne Novine«. Stoletnica prvega hrvatskega časopisa je vredna, da jo zabeležimo kot zgodovinski spomin na tiste razvojne sile, ki so končno dovedle Slovence in Hrvate v skupno narodno državo s Srbi.

Omembe vredna je tudi obletnica nekega drugega časopisa, ki je starejši in ni jugoslovanski. To je 150letnica veli-

kega angleškega lista »Times«, ki je začel izhajati 1. januarja leta 1785. Njegov ustanovitelj je John Walter, bivši trgovec s premogom, ki je po polomu svojega trgovskega podjetja ustanovil tiskarniško podjetje, katero je pred 150 leti začelo izdajati majhen časnik na 4 straneh. Kot geslo mu je ustanovitelj določil: »Ljubezen do resnice, spoštovanje duhovnih vrednot, veselje do svobode ter delo za rast in ugled domovine.« Izvršujoč to geslo je list rasel od leta do leta ter se dvignil do višine najuglednejšega angleškega in svetovnega lista. List je ne samo zrcalo, marveč vodnik javnega mnenja n. Angleskem in priznan sodnik svetovnega javnega mnenja. K tej vodilni vlogi ga usposablja njegova zgodovina, ki spričuje njegovo dejansko ljubezen do resnice in pravice, za katero se je vedno potegoval, svoboden vsakega hlapčevanja, poslušen samo svoji vesti.

Ko omenjamo ti dve važni časopisni obletnici, pridružujmo se čestitkam, ki so bile tem povodom sporočene, bi dostavili naslednjo pripombo: Naš list ne obhaja 150letnice, še 100letnice ne, stojimo pred 70letnico »Slovenskega gospodarja«. Naša zgodovina pa spričuje delovanje lista, ki je bilo vedno usmerjeno v vzbujanje narodne zavesti med slovenskim ljudstvom in ki so ga zmiraj vodile kot gonilna sila štiri ideje: ljubezen do resnice, spoštovanje duhovnih vrednot, veselje do svobode in delo za rast in ugled domovine. Tak list zasluži vsestransko podporo vsega slovenskega ljudstva. Širimo »Slovenskega gospodarja« ter agitirajmo zanj!

*

Ljutomer. Nikar ne pozabi, da ima to nedeljo, dne 20. januarja »Ljudska čitalnica« svoj letni občni zbor v dvorani Katoliškega doma, in sicer po osmi sveti maši predpoldne. To je tvoje prosvetno društvo, fant in dekle. Pridi, če tudi še nisi vpisan kot član. Se boš ob tej priliki vpisal. Pridi, da boš videl uspehe našega enoletnega prosvetnega dela, ki jih bo društvo razgrnilo pred teboj v poročilih do-

pod senčno hruško, kjer je tuhtal, kako bo zaslužil pri trajbi pur ter pri »švercu« z živino, tobakom in »soljo.

Zagorci sami pravijo, da je Hrvat ob Sotli preponosen, da bi natikal žive žabe na šibe in vabil rake.

V dolgi dobi preplave obsotlskih krajev z raki so se mastili Obsotlčani s slastnimi raki vsak večer. Velike sklede so se kadile po večerih na kmečkih mizah in vsi so pridno luščili rdeče kuhane rake. Celo sejmarji so jemali seboj na sejme v žepih kuhane rake in istotako deca v šolo mesto kruha.

Nekaj povsem tujega je bil rak na mizi Zagorcu!

Med Hrvati rakarstvo ni niti poganjalo, kaj šele cvetelo in dajalo komu zaslužek. Če bi se bil udomačil lov na rake tudi med Hrvati, bi bilo došlo bogznaj kolikokrat in do kako hudih krvavih ter smrtnih obračunov radi dobičkanosti rakarstva.

Zagorci so slovenskim rakarskim lenuhom tu in tam malo ponagajali, a do resnih sporov ni došlo ali iz zagorske zanikarnosti ter brezbriznosti, ali iz bratske popustljivosti? Odgovor na to vprašanje je še danes odprt in nepojasnjen.

Štajerski rakarji na drugi strani Sotle konkurence niso imeli in radi tega so se veselili dobička sami. Bogastvo na rakihi ni kršilo miru ter sloge med Štajerci in Hrvati.

V mesecih lova na rake rakarji niso bili pod domačim krovom. Spali so ali na prostem ali po šupah ter listnjakih vasi ter hiš ob vodah. Kosilo so si kuhali ter cvrli sami. Le ob nedeljah in praznikih, katere so v obče praznovali, so posečali kar v celih gručah krčme, kjer so pili, se mastili s pečenko, rajali ter razgrajali, plačevali pa v gotovini, dokler je trajala sezona. Ko je bil na jesen končan lov, so se razlezli in porazgubili po svojih krčmah ter bajtah in otepali na zimo ter zgodnjo pomlad radi sezonske lahkomišelnosti in zapravljenosti pomanjkanje.

Lapuhov Vinko je tudi živel po načinu tovarišev. Sam si je kuhal, pač pa je imel streho ter ležišče in praznično zabavo pri eni hiši.

V vasi Kraljevec na hrvaški strani je v dobi naše povesti točil »neograničeno vino in rakijo« že starejši Šandor Katič. Žena mu je bila iz Gregorevc na Bi-

vjih psov in medvedov. A kaj pomeni teh 3000 žrtev v primeri s 24 tisoč osebami, ki so podlegle kačjemu piku.

Kače izpraznilo celo vas.

V Indiji v bližini Mersine so napadle leta 1933 v poletju kače turško vas v tisočih in tisočih. Golazen se ni zmenila za nobeno nevarnost ali obrambo, ampak so udirale z vso srditostjo skozi okna hiš. Prebivalstvo je bilo prisiljeno, da je zapustilo naselbino v divjem begu.

Zmotil se je.

Nekega 60letnega možakarja so za razne žaluge izvolili častnim občanom. Par dni za

sedanjih odbornikov. Pride tudi gospod dr. J. Hohnjec iz Maribora, ki bo govoril o važnosti prosvetnega dela na deželi. Imamo že nad 300 članov. Naš cilj je, združiti v društvu vso odraslo mladino in ji na sestankih in s knjižnico nuditi potrebne izobrazbe in poštene zabave. Članarina je malenkostna, 6 Din za celo leto. Pridita oba s prijateljem.

Videm ob Savi. Po krajšem odmoru bo Kat. slovensko prosvetno društvo na Vidmu zopet nastopilo v javnosti s predstavo »Ribičeva hči«, ki jo bo proizvajalo v domači prosvetni

dvorani na Vidmu prihodnjo nedeljo dne 20. januarja, popoldne ob 15. uri. Kot posebnost bo to pot prvič nastopil v javnosti pevski odsek prosvetnega društva. Je to krepek moški zbor, ki šteje v svojem početku okrog 30 svežih moških moči. Pred predstavo in med predstavo bo proizvajal pod vodstvom g. kaplana, absolventa zagrebške glasbene akademije, najtežje komade naših narodnih pesmi. Predstava se ne bo ponavljala, zato vabimo vse prijatelje katoliške prosvete na sv. denje prihodnjo nedeljo!



Št. Peter pri Mariboru. V petek dne 11. t. m. je umrl 67letni Jernej Domitar, posestnik iz Stamberga ter je bil naslednji ponedeljek pokopan na župnijskem pokopališču na Gorci. — Plačevalci zemljarine se opozarjajo, da rok za vložitev prijav za znižanje dopolnilnega davka zemljarine poteče s koncem januarja. Dopolnilni davek se zniža, če se davčni zavezanec havi izključno s poljedelstvom (kmetijstvom), da obdeluje posestvo sam ali s člani svoje rodbine in da rodbina takšnega zavezanca šteje več kot pet članov. Prijavo je vložiti na uradnem obrazcu, ki se dobi pri občinskem uradu. — Snega imamo dovolj ter je tako tudi mati zemlja, ki nas vse redi, dobila svojo odejo, da se odpočije in z njo tudi kmet, ki jo težko obdeluje.

Sv. Marjeta ob Pesnici. V torek dne 8. t. m. smo pri Sv. Marjeti spremljali k večnemu počitku 82letnega posestnika Ivana Čep iz Vukovja. Rajni je bil v Slovenskih goricah znan kot odličen predstavnik našega kmetijskega in slovenskega gibanja v zadnjih desetletjih. Čep je celih 35 let županoval v lepi občini Vukovje in je bil izboren gospodar ne samo na svoji domačiji, ampak je tudi občini s skoro brezplačnim uradovanjem prihranil lepe tisočake. V starih časih je bil Čep navadno volilni mož, ko so se vršile volitve državnih in deželnih poslancev se ustmeno. Vedno je glasoval za slovenskega in katoliškega kandidata, dasiravno

so ga mariborski »purgarji« zaradi tega hudo prijemali. Ko se je ustanovila Slov. Kmeška Zveza in pozneje Slovenska Ljudska Stranka, je bil Čep za župnijo Sv. Marjeta eden glavnih njenih pobornikov. Čep se je udeleževal v Mariboru in okolici vseh narodnih pokretov ter ni manjkal na nobenem zborovanju, ki je bilo prirejeno za okrepitev slovenske, krščanske in kmetijske misli. Čep je bil takorekoč samouk, vendar pa za kmetijske razmere visoko inteligenten ter posebno nadarjen. Kar je Čep povedal, to je veljalo v domači župniji kot pravilo za naše može in mladeniče. Bil je tudi velik dobrotnik Cerkev ter je prvi prispeval večji znesek za nove zvonove. Več let je bil tudi predsednik krajevnega šolskega sveta in se je posebno izkazal kot velik prijatelj šole. V srečnem zakonu je živel nad 50 let ter je tudi vse otroke dobro preskrbel. »Slovenski gospodar« nad 50 let neprehoma zahaja v Čepovo hišo. V mladih letih je Čep tudi pridno dopisoval v ta list. Skoro celo življenje ni bil nikdar prav bolan, le zadnje mesece ga je bolezen hudo pritisnila na postelj. Umrl je na Kraljevo, sprevidel svetotajstvi. Omenjamo še, da je Čep dosegel radi svojega kremenitega značaja in plodnostnega delovanja v prid ljudstva visoko odlikovanje vladarjevo, red Svetega Save. Pogreb tega izrednega moža se je vršil dne 8. januarja v kljub sneženemu metežu ob zelo številni udeležbi pod vodstvom domačega župnika konz. svetnika Frangeža, ki mu je na grobu govoril kot možu-poštenjaku ganljivo slovo. Poslovil se je od njega tudi domači g. šolski upravitelj. Vauda ter marješki pevski zbor. Naj bo zvestemu slovenskemu in katoliškemu možu domača zemljica lahka!



Sv. Benedikt v Slov. goricah. V naši župniji je bilo lani rojenih 77, umrlo je 48, poročenih je bilo 17 parov, 22.430 sv. obhajil. V 10 letih je bilo rojenih 757 otrok, umrlo pa je 597 ljudi, torej znaša desetletni prirastek 250 ljudi, kar priča, da je naša župnija zdrava in napredovanje ljudstva normalno. — Mohorjeva družba šteje pri nas 176 udov, smo torej na prvem mestu v dekaniji, isto velja glede naročnikov »Slovenskega gospodarja«, ki jih je bilo dostej 218. Naj bi ostalo tudi v bodoče tako, če tudi z veliko težavo zbiramo naročnino. — Zapadli sneg je ustavil lomljenje kamena za novo cesto, sedaj pa se bo pričela vožnja kamenja. Letos se bo treba potlakati blizu 3 km ceste, da bo proga Sv. Benedikt — Lomanoše gotova. Gradnja ceste se bo nadaljevala, da se bo zvezala po najkrajši progi z banovinsko cesto Sv. Lenart — Maribor. Za nadaljevanje obstoje trije načrti: prvi naravnost Sv. Benedikt — Sp. Zrjavce — Sv. Lenart, drugi Zanjak — Spodnja Zrjavce — Sv. Lenart in tretji Obrat — Sveta Trojica — Spodnji Potič. Kateri bo obveljal, bo odločila komisija. — V nedeljo dne 30. dec. je imela svoj občni zbor naša Sadjarska podružnica, ki je štela v starem letu 30 udov. Ob tej priliki je zanimivo predaval banski svetnik g. Vladimir Kureš o letošnji sadni trgovini, o združni organizaciji sadjarjev in o

tem je mož šel po svojih opravkih in ker se je utrudil, je sedel pod lipo, da si odpočije. In kmalu pride mimo županova hči in se prikloni, takoj za njo je šel neki trgovec, ki se je odkril, ko je prišel mimo. Nazadnje je še prišla žena občinskega sluga, ki se je tudi pripognila globoko. Možakar je vstal ter dejal s ponosom: »Vse eno je nekaj lepega biti častni občan, vse te spoštuje.« — V tem hipu se je ozrl ter videl na lopi pribito sveto razpelo.

Nov zob v 102. letu starosti.

V kraju Platra-Neam na Romunskem živi nek 102letni Turek, ki je kljub svoji dobi še čil

zelskem in mu je podarila sina Miška, ki je bil radi padca iz zibelke pohabljen ter slaboumen, in hčerko Veroniko. Krčmar Katič je bil premožen na posesti, je trgoval z živino in tudi njegova gostilna je bila obiskana dobro, ker je točil boljša štajerska vina.

Pri Katičevih je bil fant kakor Lapuhov Vinko dobrodošel v vsakem oziru. Kar je potrošil, je plačal pošteno in povrh je še prijel ob prostem času in za slučaj sile rad za vsako delo in pomagal, kakor bi spadal k družini. Da uslužnega korenjaka ni gonil nikdo na zimo izpod krova, je samoobsebi umljivo. Pri gospodarstvu, kakor je bilo Katičevo, je tudi v zimi dovolj posla.

Vinko je bil preskrbljen ter zaposlen skozi celo leto in to ga je še posebno odlikovalo pred vsemi ostalimi rakarji.

Da je bil zastavni štajerc Katičevim mnogo — veliko več nego navaden prihajač, je bila vzrok Hrvatova edinka — Veronika.

Je že tako na tem božjem in ljubem svetu, da fantje preveč zapeljivo zasledujejo dekleta s pogledi in da se medsebojna srečanja z očmi vnamejo v mladostno — ljubezen!

Vinko in Veronika sta se spočetka samo rada videla in sta le malo govorila. Samoposebi je prišlo, da se je rakar večkrat vračal z lova, nego je bilo potrebno in Veroniki je plesalo srcece, če je zagledala na dvorišču fanta, katerega je vzljubila, da ni znala kedaj.

Vinko ni razodeval Veroniki ljubezni v besedah in prisegah, obdelovale in zasajale so vrt njune mladostne ljubavi oči, ki tolikokrat dopovejo več in lepše nego vsi dolgovezni besedni romani.

Vinko in Veronika sta bila že koj po prvi presoji nepristranskega opazovalca par, kakor ga je dobili le po gredah podeželske telesne lepote in srčne nepokvarjenosti.

Ni duhtel samo Vinko po čedni postavi, zapeljivem pogledu in »kravžastih« laseh! Tudi Veronika je bila nalahno rdečih lic, zametno mehkega pogleda in po vzorcu vseh Gregorevčank vitko-visoke postave, da je ni nadkriljeval Vinko niti za pol palca.

Kaj bi kramal na dolgo ter široko z božnjaj kolikokrat do zadnjega koticčka popisano in naslikano prvo ljubeznijo, ki je najlepša, dokler je znana le dve-

zati ranju škodljivcev. Razložil nam je tudi, kako naj oskrbujemo drevje in nam še v predavanju po pozni službi božji pojasnil razne načine cepljenja. Imel je veliko število hvaležnih poslušalcev. Dosedanji udje, ostanite zvesti in še novi pristopite!

Sv. Ana v Slov. goricah. (Neudauerjeva mama, so umrli!) Zjutraj ob petih je mirno z nasmehom na ustih vaspala Neudauerjeva mama, posestnica v Zicah, gospodinja ugledne in spoštovane hiše, ki je daleč na okoli bila znana kot gostoljubna in radodarna. Noben rečel ni šel praznih rok od njene hiše. Naša dobrodelna društva so imela v njej svojo podpornico. Ne vem, ali bi bil dograjen katoliški prosvetni dom, če bi ne bilo nje. Svojo družino je vzgojila v pristnem krščanskem duhu, ter so vsi krepki podporniki krščanskih ustanov. Sin Konrad kakor hči Terezija sta ugledna posestnika. Največje veselje pa je bil materi sin č. g. Matija Neudauer, župnik pri Sv. Lovrencu v Slov. goricah. Očetu Mihaelu, kakor vsem omenjenim ter tudi sinu Francu in hčerki Kristini izrekamo naše sožalje!

Sv. Tomaž pri Ormožu. O novem letu nas je zapustil naš gospod kaplan Strnad, ki je osobito zadnji čas moral nositi vso težo dušnopastirskega dela. Šest let, šest mesecev in šest dni nas je v nemal za čast božjo, nas vzgajal v marijanskem duhu, zadnja leta v treh Marijinih družbah, naše otroke pa v Marijinem vrtcu. Z veliko požrtvovalnostjo je kljub vsemu svojem obsežnemu delu tudi vodil našo vrlo prosvetno organizacijo. S srčno zahvalo za Vaš trud združujemo željo, naj Vam Bog da na novem službenem mestu v Novicerkvi obilo sreče in blagoslova!

Ljutomer. Morda si že slišal, da se letos dne 18. majnika vrši izlet celega ljubotomerskega sreza v Beograd in na Oplenac, kjer počiva naš blagopokojni kralj, da se poklonimo njegovemu spominu. Posebni vlak bo vozil iz Ljutomer. Vožnja bo stala tja in nazaj 180 Din. Med potjo si ogledamo še Beograd in Zagreb. Morda greš z nami tudi Ti. Odloči se in se prijavi pri svoji občini. 400 nas mora biti, da dobimo svoj vlak. Do 1. marca morajo biti končane prijave. — Škofijstvo je izdalo odlok, da se od novega leta tudi poročne knjige vodijo v Cezanjevcih za tamošnji farni okoliš. Seve-

da se vrši tam tudi vpisovanje zaročencev. Najbrž bo cerkveno v kratkem ustanovljena v Cezanjevcih samostojna župnija. — Prve dneve v novem letu smo imeli kar po vrsti 5 mrličev. Zaporedoma so umrli trije moški, vsi 3 iz Stročje vasi. Med njimi je bil tudi Marko Sever, blaga katoliška duša. Blag jim spomin! — Ali si že pridobil enega novega naročnika za »Slovenskega gospodarja«? Še danes stopi k svojemu prijatelju, ki »Gospodarja« še nima in mu ga naroči, da bo imel vsak teden kaj novega v hiši. »Slovenski gospodar« bo stalno prinašal tudi novice iz domače župnije in okolice. — Ta teden se zopet odpre šolska kuhinja, ki bo revni deci nudila vsaki dan topel obed. Lansko leto je dobivalo okoli 200 otrok vsaki dan topel obed v šolski kuhinji. Skupno se je izdalo lansko leto nad 10.000 obedov za deco obeh ljubotomerskih osnovnih šol.

Naročajte naše liste, ki jih tiska Tiskarna sv. Cirila:

»Slovenski gospodar«
»Naš dom«
»Nedelja«
»Glasnik presvetega Srca Jezusovega«
»Rafael«.

Grabrovnik pri Strigovi. Nad vse vesel je bil za družino Kutnjakovo v Grabrovniku dan 27. decembra t. l., ko je njihov dobri oče obhajal 80letni jubilej svojega življenja. Kutnjak Martin se je rodil leta 1854 v Razkrižju od kmečkih staršev. Svojo mladeniško dobo je preživel tiho in mirno, največ v branju katoliških časopisov in knjig, posebno Mohorjevih. Kot tak je dobil službo cerkovnika v Razkrižju (danes Salezijanski dom), ki jo je zvesto opravljal celih 39 let. Med tem ga je večkrat obiskala njegova bodilka trpljenja, ker mu je kot očetu 15 otrok umrlo 8 otrok, in je tudi moral gledati smrt svoje prve žene, s katero je v lepi slogi in miru preživel 23 let. Toda kljub trpljenju in žalosti ni bilo iz njegovih ust slišati godrnjanja, marveč je vdan v voljo božjo vse z največjo potrpežljivostjo prenašal. Preselil se je na svoj novi dom v Grabrovnik, kjer se danes s svojo drugo ženo in otroki živi v najlepši slogi in miru. Bil je in je še danes vnet katoli-

čan, zgleden družinski oče in napreden gospodar. Bil je dolgoleten sotrudnik in dopisnik bivših »Medjimurskih Novin«, v katerih je s svojimi članki poučeval in zabaval čitatelje. Sicer je bil vedno slabega zdravja. Bilo je zares veselo, ko smo ga videli kot 80letnika sedeti in se veselega obraza smejati v družbi domačega gospoda župnika, sester, edinega brata, dobre žene, otrok, vnukov ter ostalih sorodnikov in najboljših prijateljev. S preleplimi besedami in željami so jubilaru nazdravili domači gospod župnik Jurij Horvatovič, ter mu želeli obhajati še 90letnico. Našemu jubilaru ki je čez 60 let naročnik »Slovenskega gospodarja« čestitamo ter mu želimo, naj ga dobri Bog zadovoljnega in veselega ohrani še mnoga in mnoga leta.

Zbelovo pri Ločah. Iz našega kraja, ki je v srednjem veku strahoval po svoji »krvavi rihiti« velik del sedajnega Spodnjega Štajerja, se se redko ogalsmo. Zadnja holecen, »gospodarska griza« je nas hudo prišla. Okoli polstoletja obstoječa tovarna za upognjeno pohištvo je ustavila svoj obrat, okoli 200 domačih delavcev je zgubilo svoj kruh. Obenem je prizadet tudi kmet, ki ne dobi danes za svoj les tega, kar je prejemal prej, ako je na jesen delal drve, lepe bukove hlode pa odbral za tovarno, ki mu je primerno plačala ta les, da je vsaj imel za davek in druge potrebščine. Hudo, zelo hudo se nam pozna ta izpadek. — Vkljub vsem neprilikam pa vendar ne počivamo. Že pred leti smo ustanovili prostovoljno gasilno društvo, si nabavili ročno brizgalno in cevi, vendar ta brizgalna še vedno nima svojega pravega bivališča. Prostor za stavbo gasilnega doma smo si že izprosili, dobri sosedi so tudi pripravljene, da nam kolikor toliko pomagajo s potrebnim gradivom, toda to ni vse. Sklenili smo torej dobrodelno loterijo, katere žrebanje se vrši v nedeljo dne 20. svečana ob treh popoldne v lokalih g. Ivana Salamona. Za 5 Din bo srečnik med ostalimi 100 manjšimi dobitki lahko prejel: popolno spalnico, moško kolo, 200 kg težko telico, vrečo moke itd. Društvo, ki je v kratki dobi svojega obstoja že v nekaterih slučajih uspešno reševalo premoženje bližnjega, prosi uljudno, da se tega žrebanja po nakupu še preostalih srečk prebivalstvo čim obsežneje udeleži.

ma. Daljše prikrivanje prve ljubezni je nekaj nemogočega in tako je bilo tudi pri Vinku in Veroniki.

Materinemu očesu prikrije otrok s težka nekaj celega človeka prešinajočega kakor je — ljubezen.

Mati Katička so koj uganili, da je opaziti na Veroniki po Vinkovem prihodu nekaj, kar ji je bilo poprej tuje. In te tuje pojave na hčerki je zaupala ob priliki dobra majka sicer bolj strogemu očetu, ki pa je bil koj s prvo izjavo resnega mnenja: »Bi ne bilo naopak. Fant je priden, delaven, pošten, štedljiv in enkrat bo najbrž očetov grunt njegov. Dokler je pa samo rakar in ne posestnik, ne dovolim poroke in ne trpim ljubimkanja za vogli. Tako bo, če bosta pametna, sicer poženem Štajerca od hiše in deklini bom že posvetil, kaj in koliko velja očetova volja!«

Po teh resnih očetovih besedah je znala mati, koliko je bila ura in da mož ne pozna šale. Sklenila je, da spregovori ob prvi priložnosti z Veroniko in ona naj nagovori Vinka, da bosta za bodoče previdna, da se velmožni gazda ne bo razsrdil do skrajnosti.

Materine besede so hčerko sicer presenetile, obenem je pa bila Bogu hvaležna, da je prišla vsekakor

kočljiva ljubezenska zadeva roditeljema brez posebnih težkoč do ušes.

Vinko je bil koj podučen o položaju. Zamislil se je na dolgo ter je nato ostavil Katičev dom z zadržilom Veroniki, da bo poprej posestnik, nego bo zamenjal z umirajočim očetom na Sromljah luč s ključem do rojstnega doma.

Bila je tedaj na prodaj med Bizeljskem in Staro vasjo Lipšinetova domačija. Prav čedna hiša z gospodarskimi pritliklinami, posestvom in vinogradom.

Kar celega doma ne kupi preudaren človek, kakor bi se useknil. Treba pač imanje pregledati in oreračunati, če odgovarja ceni in ako jo zmore kupec v gotovem času.

Tudi Vinko ni kupil Lipšinetovega doma, kakor bi pihnil. Rabil je za sklep kupčije par dni. Pred starega Katiča je hotel stopiti kot pravomočen gruntar in izpolniti do pičice njegove pogoje za »lenitev zakona z Veroniko. Me- pogajani se je udil stalno na Bizeljskem in se mu niti sanjalo ni, ke'o se mu hoče usiliti v vrt sreče.

(Dalje sledi.)

in čvrst možakar. Turek je izgubil svoj zadnji zob, ko mu je bilo 30 let. Zdaj pa se je dogodil čudež: v 102. letu življenja mu je zrastle nov zob. Ta pojav je zbudil veliko začudenje v zdravniških krogih, ki sedaj preiskujejo tega čudnega starca ter proučujejo vzroke nastanka nove tvorbe.

Čudne reči se gode.

Prof. Integral stopa zamišljeno po cesti. Na levi nogi ima rjav čevelj, na desni pa črn. »Za Boga, kaj pa to pomeni«, ga ustavi tovariš. — »Ali pa veste, kaj je na tem še najzanimivejše? Da imam doma še en tak čuden par.«